

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/1279/2015
Identifikačné číslo spisu: 5111223543
Dátum vydania rozhodnutia: 20.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5111223543.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. L. O., bývajúceho v L. O., F. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Martinom Olosom, advokátom so sídlom v Rajeckých Tepliciach, Karola Kašjaka 1, proti žalovanému MGM Group, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Royova 14/1655, zastúpenému LALINSKÝ ADVOKÁT s.r.o., Advokátska kancelária, so sídlom v Žiline, Nám. Andreja Hlinku 1, o zaplatenie 3 000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 27 C 250/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. marca 2015 sp. zn. 8 Co 652/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom z 13. júna 2014 č.k. 27 C 250/2011-232 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 000 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3 000 eur od 27. decembra 2010 do zaplatenia, všetko v lehote do 15 dní po právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že Zmluva o rezervácii nehnuteľností uzavretá medzi účastníkmi konania 15. októbra 2010 (ďalej už len „zmluva“) je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú bolo potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej už len „OZ“) o spotrebiteľských zmluvách. Na zmluvu aplikoval § 51 OZ. Súd prvej inštancie neuznal žalobcom namietanú neurčitosť celého článku III. bod 3.1. zmluvy, keď uviedol, že síce je možné konštatovať neurčitosť časti textu označeného v článku (pokiaľ ide o zablokovanie členských práv) a len v tejto časti môže byť zmluva z hľadiska neurčitosti neplatná. Rovnako neprisvedčil názor žalobcu, že započítanie nákladov, ktoré je obsahom článku III. bod 3.2. zmluvy, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože nejde o ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, nakoľko z uvedeného článku je zrejmé, že náhrada nákladov patrí žalobcovi ako sprostredkovateľovi práve v tom prípade, keď z dôvodov na strane žalobcu nedôjde k naplneniu zmluvy, a to k uzavretiu kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe platného článku III. bod 3.2. zmluvy vzniklo žalovanému právo domáhať sa náhrady nákladov oproti

zaplatenej zálohe žalobcom vo výške 3 000 eur, pretože kúpna zmluva nebola podpísaná výlučne zavinením na strane žalobcu. Okresný súd v tomto smere poukázal na výpoveď svedkyne - manželky žalobcu, ktorá nebola v rozpore s výsluchom svedkyne T. B.. Okresný súd však považoval žalobný návrh žalobcu za dôvodný, pretože i keď žalovanému vzniklo právo na započítanie nákladov a tento predložil súdu kalkuláciu týchto nákladov, nepredložil žiaden dôkaz, na základe ktorého by bolo preukázané, v akej výške mu vznikli náklady pri zabezpečovaní uzavretia kúpnej zmluvy. Poznamenal, že z článku III. bod 3.2. zmluvy vyplýva, že žalovaný ako sprostredkovateľ prevedie žalobcovi ako záujemcovi späť čiastku zálohy a je oprávnený uskutočniť započítanie do výšky náhrady nákladov podľa tohto bodu zmluvy. Uviedol, že na základe uvedeného bolo zrejmé, že tu automaticky nedochádza k započítaniu na celú výšku zloženej zálohy 3 000 eur, ale na skutočne vynaložené náklady a pokiaľ tieto sú nižšie ako vyplatená záloha, tak zostatok zálohy sa vracia žalobcovi. Žalovaný síce vypočítal a predložil kalkuláciu nákladov, ale v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, resp. nepredložil taký dôkaz, ktorým by bola preukázaná skutočná výška nákladov, na započítanie ktorých mu vzniklo právo podľa vyššie označeného článku zmluvy. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie žalobnému návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline rozsudkom z 23. marca 2015 sp. zn. 8 Co 652/2014 rozsudok okresného súdu potvrdil a vyslovil, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a v podstatných bodoch na ne odkázal. S námietkami žalovaného, že ním predložená kalkulácia nákladov z 31. júla 2013 je dostatočným dôkazom preukazujúcim výšku vynaložených nákladov a ani s jeho tvrdením, že označená kalkulácia nebola žalobcom v konaní spochybnovaná, sa nestotožnil. Poznamenal, že zo spisového materiálu nepochybne vyplýva, že žalobca opakovane namietal náklady, ktoré mali žalovanému vzniknúť v súvislosti s neuzavretím kúpnej zmluvy, čomu nasvedčuje vyjadrenie žalobcu k odporu žalovaného z 2. januára 2012 (časť 2 písm. b/), ako i jeho vyjadrenie z 18. septembra 2013, ktoré bolo reakciou na žalovaným predloženú kalkuláciu nákladov z 31. júla 2013. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom okresného súdu, že žalovaný v prejednávanej veci neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania nákladov, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s činnosťami uskutočnenými v zmysle článku II. bod 2.1. zmluvy. Tvrdenie žalovaného, že všetky položky a úkony uvedené v kalkulácii z 31. júla 2013 sú reálne a boli i reálne vykonané, nebolo ani podľa odvolacieho súdu podložené hodnovernými dôkazmi. Konštatoval, že pokiaľ žalovaný poukazoval na faktúru č. 1005 (č.l. 188 spisu), ktorou mu maklérka T. B. fakturovala 25. októbra 2010 sumu 870 eur, z obsahu označenej faktúry nemožno vyvodíť záver, že by išlo o náklady, ktoré konkrétne súviseli s činnosťami žalovaného podľa článku II. bod 2.1. zmluvy. Uviedol, že žalovaný nepreukázal ani tvrdenie, že dal vypracovať znalecký posudok, nakoľko listinný dôkaz - vyúčtovanie z 8. októbra 2010 (č.l. 141 spisu) - nasvedčuje tomu, že znalec fakturoval znalečné žalobcovi nie žalovanému. Za podstatnú (z hľadiska vecnej správnosti napadnutého rozsudku) odvolací súd považoval skutočnosť, že žalovaný nepreukázal, že by voči žalobcovi urobil jednostranný právny úkon smerujúci k započítaniu jeho pohľadávky (náklady v súvislosti s činnosťami podľa článku II. bod 2.1. zmluvy) s pohľadávkou žalobcu (záloha 3000 eur). Odvolací súd na záver poznamenal, že žalovaný nepreukázal započítací prejav adresovaný žalobcovi (§ 580 OZ) a z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by ho proti žalobcovi uplatnil v priebehu súdneho konania (žalovaný nakoniec nič také v odvolaní ani netvrdil), nebolo možné ani uvažovať o zániku pohľadávky žalobcu (uplatnenú vo výške 3 000 eur) započítaním s pohľadávkou žalovaného, ktorá mala predstavovať jeho náklady súvisiace s činnosťami smerujúcimi k uzavretiu kúpnej zmluvy. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) 4. júna 2015 dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil podľa § 237 písm. f/ O.s.p., nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu a dôvodnosť nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Namietal, že v tejto právnej veci na náležité prejednanie veci a na následné správne právne posúdenie veci a rozhodnutie v súlade so zákonom, t.j. po náležitom zistení skutkového stavu, bolo

nevyhnutné, aby odvolací súd nariadil pojednávanie a vykonal dokazovanie. Uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu, nakoľko nevykonal dôkazy potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu, hoci si žalovaný splnil svoju dôkaznú povinnosť a uniesol dôkazné bremeno. Mal za to, že súd prvej inštancie opomenul vykonať svoju procesnú povinnosť vyplývajúcu z § 118 ods. 2 O.s.p., v dôsledku čoho žalovaný nemal možnosť prispôbiť realizáciu svojich procesných práv a vo zvýšenej miere reagovať na otázky, ktoré súd pokladal za najvýznamnejšie a ktoré uviedol až v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu bolo žalovanému postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces. Konštatoval, že oba súdy opreli svoje rozhodnutie o záver, že je síce preukázané, že žalovaný pre žalobcu dohodnuté služby uskutočnil, avšak žalovaný údajne nepreukázal výšku nákladov, ktoré mu mali v súvislosti s činnosťou pre žalobcu vzniknúť, súd ho však v priebehu celého konania nevyzval na preukázanie tejto skutočnosti, ani neuviedol, že predložené dôkazy sú nedostačujúce, ba čo najviac k predloženým dôkazom sa vyjadrili až v písomnom vyhotovení rozsudkov. V kontexte uvedeného mal za to, že ide o tzv. „prekvapivý rozsudok“, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že obdobne je tomu tak aj pri závere súdu v odôvodnení rozsudku, a to, že neboli splnené formálne náležitosti týkajúce sa započítania, teda, že žalovaný nevykonal formálny akt započítania. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevykonal riadne dokazovania listinami v zmysle § 129 ods. 1 O.s.p., keď oba súdy iba stručne poukázali na dostatočné listinné dôkazy. Podľa názoru žalovaného tým, že sa súdy dostatočne nezaoberali obranou proti návrhu a ani v odôvodneniach rozsudkov sa s ňou nevysporiadali, rozhodnutie odvolacieho nemôže byť riadne odôvodnené a z toho dôvodu je nepreskúmateľné. Na záver konštatoval, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo aby rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. Tiež navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovanému navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júnom 2016 (4. júna 2015), t.j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení do 30. júna 2016 (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Dovolateľ dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

9. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (tzv. dôvody zmätočnosti rozhodnutia). Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

10. Dovolateľ mal za to, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu sú nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne, že odvolací súd mal na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie. Z obsahu dovolania možno tiež vyvodiť, že dovolateľ namietal postup súdu pri vykonaní dokazovania a hodnotenie dôkazov (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), ako aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

11. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015,

bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku". Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje riadne vysvetlenie dôvodov (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie), na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a prečo sa nestotožnil s tvrdeniami, resp. odvolacími dôvodmi žalovaného. Odvolací súd dostatočným a zákonne súladným spôsobom (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p. vo väzbe na § 157 ods. 1 a 2 O.s.p.) uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, resp. prečo sa so závermi súdu prvého stupňa stotožnil. Vo väzbe na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že odvolací súd dovolateľovi neodňal zákonnú možnosť konať pred súdom a jeho rozhodnutie nevykazuje známky zmätočnosti, preto námietka existencie vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. neobstoí. Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

12. V súvislosti s tvrdením dovolateľa o povinnosti odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie dovolací súd uvádza, že odvolací súd mohol konať o odvolaní s pojednávaním alebo bez pojednávania s poukazom na § 214 ods. 2 O.s.p. umožňujúci odvolaciemu súdu v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje § 214 ods. 1 O.s.p., rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, ak sú splnené zákonné podmienky. Na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej mohol predseda senátu odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie vždy (len) ak a/ bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania a bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ išlo o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžadoval dôležitý verejný záujem (§ 214 ods. 1 O.s.p.). V ostatných (t.j. v § 214 ods. 1 O.s.p. neuvedených) prípadoch bolo možné o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Na základe uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že odvolací súd tým, že rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania postupoval v súlade so zákonnou možnosťou (§ 214 ods. 2 O.s.p.), preto nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

13. Dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým (údajne) dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov, či nesprávneho vyhodnotenia dôkazov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

14. K dovolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nerešpektoval § 118 ods. 2 O.s.p., čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že nezistil vyššie uvádzanú existenciu dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal spočívať v nedodržíaní procesného postupu súdmi vyplývajúceho z ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. Podľa odvolacieho súdu, totiž aj prípadné porušenie tohto zákonného ustanovenia nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Ak totiž predseda senátu (samosudca) toto zákonné ustanovenie nedodržel, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany v spore z jej procesných práv, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznával. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu v spore pri realizácii jej procesných práv, napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania

zhrnúť svoje návrhy a pod. (viď. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej len "ústavný súd", sp. zn. IV. ÚS 16/2012), čo napokon v prejednávanej veci vyplýva aj z obsahu zápisníc z pojednávania pred súdom prvej inštancie, keď súd vykonával dokazovanie výsluchmi strán v spore, svedkov, listinnými dôkazmi, ku ktorým sa strany v spore mali právo priebežne vyjadrovať a v závere pojednávania vyzval strany v spore, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a právnej stránke sporu (pozri napr. zápisnicu z pojednávania z 13. júna 2012 č.l. 61 - 66, zápisnicu z pojednávania z 23. mája 2014 č.l. 225 - 229). Striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorou možno dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. odôvodniť. Existencia tejto vady sama osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 167/2012, 3Cdo 294/2014, 2 Cdo 343/2015, aj ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 16/2012, v ktorom bolo konštatované, že právny názor a hodnotiace úsudky súdu sú vlastné až rozhodnutiu vo veci, nie však postupu súdu v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p.). Dovolateľ preto neopodstatnene namietal, že nedodržaním procesného postupu v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. mu súd odňal možnosť konať pred súdom, resp. porušil jeho právo na spravodlivý proces.

15. Neopodstatnená je námietka žalovaného, v rámci ktorej tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo „nepredvídateľné“ a „prekvapivé“. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd sa v danom prípade stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a tiež s ich právnym posúdením, pričom svoje rozhodnutie nezaložil na právnych úvahách a záveroch odlišných od záverov prvoinštančného súdu. Žalovaný nemal dôvod „byť zaskočený“ rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré spočívalo na tých istých právnych záveroch, na ktorých spočívalo rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktoré bolo potvrdené ako vecne správne. Vzhľadom na to dovolací súd konštatuje, že postup odvolacieho súdu nemal v žalovaným uvažovanom zmysle za následok procesnú vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

16. Ani žalovaným tvrdené nesprávne právne posúdenie veci súdom prípustnosť dovolania nezakladalo. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v konštantnej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie, o taký prípad ale v danej veci nešlo, zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že prípadné nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad vo veciach sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5Cdo 44/2011, sp.zn. 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 49/2012, 7 Cdo 212/2013), preto sa dovolací súd správnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom nezaoberal.

17. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné bez jeho meritórneho dovolacieho prieskumu.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.